

ဝန်လင်း

Read on the move

နတ်သမီး

ကြယ်စုံလင်း

ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝမှာ သိပ်မာနကြီးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို
တွေ့ခဲ့ဖူးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်ကို အမျိုးမျိုး အနိုင်ယူပြီး
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့်
ကျွန်တော်ကပြန်ပြီး မမုန်းတီးခဲ့ပါဘူး။ မမုန်းခဲ့ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ချစ်လည်း
မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ သူမ အနိုင်ယူသမျှ ကျွန်တော် သည်းခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
မမျှော်လင့်သော အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုမှာ သူမကို ကျွန်တော်
ချစ်မိသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ချစ်မိတာ သေချာသွားပြီလို့ သိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ
ကျွန်တော် သူမနားကနေ စွန့်ခွာဖို့ ကြိုးစားခဲ့လိုက်တော့တယ်။

(ချစ်သောမောင်)

*

ကျွန်မဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့သော အချိန်တွေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ
ရောက်လာခဲ့တဲ့ ချစ်သောမောင် ဆိုတဲ့ တောသားကောင်လေး တစ်ယောက်ကြောင့်
အပျော်လေးတွေ ပျက်သုဉ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ ချစ်သောမောင် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို
ကျွန်မ အရမ်းမုန်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ အမုန်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့
အံ့ဩစရာကောင်းခဲ့တာက ကျွန်မ အမုန်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ
ထင်မှတ်မထားစွာဘဲ ချစ်မိသွား လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မတွေးထားခဲ့ဘူး။

(မြတ်ပန်းတော်ဝင်)

*

အမုန်းကုဋေကုဋာ

ပေးဝေငှလို့

အကြင်နာ၊ လက်လှမ်းလို့ ခေါ်ပါစေ။

ပင်မြင့်ထက်ဝယ်၊ တော်ဝင်သဇင်

အချစ်သစ်ပင်ကို

မောင်လှမ်းလို့ ဆွတ်ချုပ်ပါရစေ။

မြတ်ပန်းတော်ဝင်။ ။

*

ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးနှင့်တိုက်ကြီးကို မောင် တစ် ယောက်
ငေးမောကြည့်ရင်း ဒေါ်လေးငယ် ခေါ်ရာ ခြံကြီးထဲသို့ ရောက်ခဲ့ ရသည်။
လွယ်အိတ်ခပ်စုတ်စုတ်လေးလွယ်ပြီး အကျ...ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ဖိနပ် ကလေးကလည်း
စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိ မောင့် ရပ်ရည်လေးက
ခပ်ချောချောလေး၊ အသားအရည်လေးက တောမှာ နေရပေမယ့် စိုပြီး
ဝင်းဝါနေသည်။

ဒေါ်လေးငယ်က မောင်၏ လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲရင်း

"မောင် လာ..... သား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးငယ်"

ဤမျှလောက်ကြီးမား၍ လှပသော တိုက်ကြီးမျိုးကို အပြင်မှာတစ်ခါမျှ
မမြင်ဘူး။ အပြင်မှာမပြောနဲ့ တောမှာတောင်မှ ဗီဒီယိုရုံ သွား ကြည့်ကြသော
သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာ ကြားသာကြားဖူးခဲ့သည်။ မတွေ့ဘူးခဲ့။
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ရင်း ပြန်လာရင် အမေ့ကို ကူညီရတာ တွေကြောင့်
မောင် ယောင်လို့တောင်မှ ဗီဒီယိုရုံဘက်ကို ခြေဦး မလှည့်မိခဲ့။ ခုတော့ မောင့်မှာ
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့လိုက်ရတာ ကြောင့် ခြေလှမ်းများပင် ခြေစုံရပ်ရင်း
ထိုတိုက်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဒါကိုသိသော ဒေါ်လေးငယ်က

"မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီလို တိုက်ကြီးမျိုးကို မြင်လိုက်မိတော့ မောင် အံ့သြသွားတာ ပါ
ဒေါ်လေးငယ်"

"တိုက်ကြီးက ကောင်းသလို အဲဒီ တိုက်ကြီးကို ပိုင်တဲ့ ဆရာ
ဦးဝေလင်းကလည်း အရမ်း သဘောကောင်းတာ မောင်ရဲ့"

"မောင့်ကို ဘာများပြောမလည်း မသိဘူးနော် ဒေါ်လေးငယ်"

"မောင်ရယ် ကြောက်တတ်ရန်ကော၊ ဒေါ်လေးငယ် ပြန်လာလို့ မောင်ပါ
လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ဆရာက သိပြီးသားပါကွယ်"

"ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးငယ် ဆရာ ဦးဝေလင်း ဆိုတာကို မောင်တွေ့ ရင်
ဘယ်လို ခေါ်ရမှာလဲဟင်"

မောင် မေးလိုက်တာကြောင့် ဒေါ်လေးငယ်မှာ ခဏ စဉ်းစား လိုက်ရင်း

"အန်ကယ်လို့ ခေါ်ပေါ့ သားရဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးငယ်၊ ဒါဆို မောင် အန်ကယ်လို့ပဲ ခေါ်မယ် နော်"

"ကောင်းပါပြီရှင် ကောင်းပါပြီ"

ထို့နောက် ဒေါ်လေးငယ် ခေါ်ရာသို့ မောင် ရှေ့ဆက်လျှောက်
လာခဲ့သည်။ တိုက်ကြီး၏ ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ပြောင်လက်နေသော
ကားအနက်ရောင်ကြီးကို ဦးပန်းအေးက ထပ်တလဲလဲ ပွတ်တိုက်နေသည်။
ဒေါ်လေးငယ်နဲ့ မောင့်ကို မြင်သွားတော့ ဦးပန်းအေးက ပြုံးပြလိုက်၏ ။

"ဟာ ဒေါ်ငယ် ပြန်ရောက်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးပန်းအေး၊ ဒါနဲ့ ဆရာ အလုပ်မသွားသေးဘူးပေါ့"

"ဘယ်သွားဦးမလဲ၊ ဒေါ်ငယ်ကို စောင့်နေတာလေ"

"ဒါဆို ကျွန်မ ဆရာနဲ့ တွေ့လိုက်ဦးမယ်၊ ဪ ဦးပန်းအေး ဒါက မောင်
ဆိုတာလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး ကျွန်တော့် နာမည် ချစ်သောမောင်ပါ"

"အိုး မင်းနာမည်က အရမ်းမိုက်တာပဲ၊ ဦးလေးက မင်းပါလာ မယ်ဆိုတာ
သိနေတယ်လေ"

"ဟာ ဒါဆို အစောကြီးကတည်းက မောင့်ကို သိနေတာပေါ့"

"ဒါပေါ့ကွ ကဲ ကဲ ဆရာနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မရဲတရဲ ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာနီး လှေကား ထစ်လေးမှာ ဖိနပ်ကို ညီညာစွာချွတ်ရင်း ဒေါ်လေးငယ်နောက်က ရင် လေး တထိတ်ထိတ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မောင်၏ ဝင်လာခဲ့သော ခြေလှမ်းတို့သည် တွန့်ဆုတ်သွားသလို ပင် ဖြစ်မိ၏ ။ အေးမြသော အထိအတွေ့နှင့်အတူ လှပသော တိုက်ကြီး ထဲမှာရှိသော ပစ္စည်းများက တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေပြီး လှလိုက်သည့် ခုံကြီးတွေ၊ အလှထားသည့် ပန်းအိုးကြီးတွေ၊ အပေါ်မျက်နှာကြက်မှာ လှပသော မီးဆိုင်းကြီးတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ အလိုလို သိမ်ငယ်သလို ခံစားလိုက်ရ၏ ။

ထိုစဉ်

လှပသော ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်မှ ပထမဦးစွာ ဆင်းလာသော သူမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိအံ့သော အမျိုးသားပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဦးဝေလင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပဓိရုပ် ကောင်းလှသော ဦးဝေလင်းသည် ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းလွန်းတာကြောင့် အသားအရည်မှာ ဝင်းဝါပြီး ပိန်လွန်းခြင်း၊ ဝလွန်းခြင်း မရှိသူ ဖြစ်ပါ၏ ။ ပလေကပ်ချည်ချောလုံချည် ဝတ်ထားပြီး ပါတိတ်ဆင် ဟာဝေယံ အကျူဝတ်ထားသော ဦးဝေလင်းသည် ကတ္တီပါ ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။

ဒေါ်လေးငယ်မှာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဦးဝေလင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ဆရာ နေကောင်းတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ငယ် ပြန်ရောက်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား"

"ပြေပါတယ် ဆရာ"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက ဒေါ်လေးငယ်နဲ့ ပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးတို့က
ဘေးမှ ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ်အရွယ် မောင်ဆိုသော ကောင်လေးထံသို့
သေချာစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေ၏။

"ဆရာ မောင်ဆိုတဲ့ ကလေးလေ"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မောင် အန်ကယ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ကျွန်တော့်နာမည် ချစ်သောမောင် ပါ"

"အေးကွယ် ကလေး နာမည်လေးကလှပြီး ကဗျာဆန်တာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်"

"ကလေးနာမည်ကို ဘယ်သူပေးတာလဲကွဲ့"

"အမေပါ အန်ကယ်"

"အဖေကရော"

"မေမေက ပြောပါတယ်၊ မောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဖေ
ဆုံးသွားတာတဲ့"

"ဪ"

ဟု ဦးဝေလင်း ပြောလိုက်၏။ စကားပြော အလွန်တတ်သော
ချစ်သောမောင်ကို ဦးဝေလင်း တွေ့တွေ့ချင်းပင် ချစ်ခင်ပြီး သဘောတွေ ကျခဲ့သည်။

"အန်ကယ်"

"ပြောလေ မောင်"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက ပြောလေဟု ပြောတာကြောင့် မောင့် နှုတ်က
ပြောချင်သည့် စကားလေးက နှုတ်မှထွက်လာရ၏။

"အမေက ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကို ချစ်သောမောင်လို့ မှည့်ရတာ လဲဆိုတာ
အန်ကယ်စိတ်ထဲမှာ သိချင်နေမလားလို့ပါ"

"ဟာ မောင်ပြောတဲ့ စကားက အရမ်းမှန်တယ်၊ သိချင်တာပေါ့ ပြောပါဦး
မောင်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မှည့်ရလဲဆိုတာ"

"အမေက အဖေ့ကို ဟိုးအရင်ကတည်းက အရမ်းချစ်ခဲ့တာတဲ့၊ မောင့်ကို
မွေးပြီးတဲ့နောက် အဖေ ဆုံးသွားတော့ အမေက အဖေ့ကို အရမ်းချစ်သော သဘောနဲ့
ချစ်သောမောင်လို့ မှည့်ခဲ့တာပါ အန်ကယ်"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်ဖြင့် နား
ထောင်နေသည်။ ထိုအချိန်ထိ စကားပြောနေတာကြောင့် မောင် မထိုင် ရသေးပါ။
မောင့်စကားကို နားထောင်နေသော အန်ကယ် ဦးဝေလင်း ကလည်း ထိုင်ခိုင်းဖို့
သတိမရသေးပါ။

နောက်မှ အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက မောင့်ကိုကြည့်နေရာမှ ဦးလေး
ဦးပန်းအေးဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး

"ဦးပန်းအေး သမီးရော"

"အပြင်ထွက်မလာသေးပါဘူး ဆရာ"

"ဒါဆို အပေါ်မှာပဲ နေမယ်၊ မောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဪ
မောင် ထိုင်လေ"

မောင် ရပ်နေတာ အန်ကယ် ဦးဝေလင်း သတိရသွား၏။

ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပေမယ့်လည်း မောင် မထိုင်ရဲ။ အိစက်နေသော ဆိုဖာကြီး ပေါ်မှာ မောင် ထိုင်ဖို့အတွက် မောင်နဲ့ မထိုက်တန်။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ် ဦးဝေလင်း၏ နောက်တစ်ခွန်း ပြောသော စကားကို မငြင်းနိုင်တော့စွာ

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲ့ ထိုင်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မောင် ထိုင်ဖို့အတွက် တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ ထိုင်မည်လုပ်တော့

"ဟေ့ အဲဒီ မှာ မထိုင်နဲ့၊ မထိုင်နဲ့"

စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သံကြောင့် မောင် လန့်ဖျပ်သွားသလို ဒေါ်လေးငယ်နှင့် ဦးဝေလင်းကပါ အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကောင်မလေးက မောင့် ကို စူးရှစွာ ကြည့်နေ၏ ။ အညိုရောင် အစက်အပြောက်တွေပါသည့် ကျားသစ်ဆင် အကျလက်ပြတ်သည် လည်ပင်းအတိ ဖြစ်ပြီး နောက်ကျော ပြင်ကိုတော့ အပြည့်အဝ ဖော်ပြထား၏ ။ ဘောင်းဘီ အဝါနုရောင်အတို လေးနှင့် ဖြူဝင်းသော အသားအရည်ကြောင့် ထင်လင်းလို့ နေသည်။ မောင်နှင့်ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိပုံရသည်။ မျက်ခုံးလေးက မည်းနက်ပြီး ရှည်လျားသော မျက်တောင်ကော့ကော့တွေကြားမှ မျက်ဝန်းစူးစူးတွေ ကြောင့် မောင် ငေးကြည့်နေမိလိုက်သည်။ တကယ့် အရုပ်ကလေး အတိုင်းပင်။

"မောင် ထိုင်လေ"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်း၏ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ပြောလိုက်တာ ကြောင့် အကြည့်တို့ လွဲဖယ်လျက် မောင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

"အိုး"

အိစက်နေသော ဆိုဖာကြီးကြောင့် မောင် တစ်ယောက် နှုတ်မှ ပင်

လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိသည်။

ကောင်မလေးက အန်ကယ် ဦးဝေလင်းနားသို့ ရောက်သွားပြီး တင်းမာသော မျက်နှာထားလေးမှာ ပို၍ တင်းမာသွားကာ လက်နှစ်ဖက် ကို ခါးမှာ ထောက်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ အခုချက်ချင်း ထပါ"

"သမီး အဲဒီ လို မပြောနဲ့လေ"

ဦးဝေလင်း ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် အော်လိုက်၏ ။ မောင်တစ်ယောက် ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ထိုင်နေရတော့မလို၊ ထရပ်ရမလိုဖြင့် ဒေါ်လေး ငယ်က မောင့်ကို စိတ်မကောင်းစွာ လှမ်းကြည့်ပြီး

"မောင် အောက်မှာပဲ ထိုင်လိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးငယ်"

မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အောက်မှာ ထိုင်လိုက်၏ ။ အန်ကယ် ဦးဝေလင်းကလည်း သမီးကြောင့် မျက်နှာမကောင်း။ မောင်က ထိုကောင် မလေးကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ဒါကို စူပုတ်နေသော ကောင်မလေးက မျက်စောင်းထိုး၏ ။ ဦးဝေလင်းက လှမ်းကြည့်ပြီး

"သမီးနဲ့အတူတူ ကျောင်းတက်ရမယ်ဆိုတော့"

"ဘာလဲ ဒယ်ဒီ သူက ဒီမှာ နေမှာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့၊ ဒီကလေးကို ဒယ်ဒီ မွေးစားမလာသမီးလေးလည်း အဖော်ရတာ ပေါ့၊ မောင် ဒါက အန်ကယ်ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော သမီးလေး မြတ်ပန်းတော်ဝင် တဲ့ မှတ်ထားနော်"

"မလိုပါဘူး၊ သူ သမီးကို အရောဝင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒယ်ဒီ သူနဲ့သမီး ကျောင်းအတူတူ မတက်နိုင်ဘူး"

ထိုစဉ်ကတည်းက

ဒယ်ဒီနဲ့ မြတ်ပန်းတော်ဝင်တို့ရဲ့ ဘဝလေးထဲကို ချစ်သောမောင် ဆိုသည့်
တောသားကောင်လေး တစ်ယောက်က မထင်မှတ်စွာ ဝင် ရောက်လာခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

"ဒယ်ဒီရယ် ပြန်ပို့လိုက်ပါ။ သူ့ရဲ့လက်သည်းတွေမှာလည်း
ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ သမီး ရွံတယ် ဒယ်ဒီ"

မောင် ဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး
မြတ်ပန်းတော်ဝင်က ဝေဖန်နေတာကြောင့် မောင့်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုလေး တွေ
နင့်သည်းသွားရသည်။ ညို့မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ပြောလာသော
မြတ်ပန်းတော်ဝင်ဟာ စကားပြောတာတော့ အရမ်းကို ရင့်သည်းလွန်း သည်။ သူ့ရဲ့
ဒယ်ဒီကိုလည်း မောင့်ကို လက်မခံရန် အမျိုးမျိုး တားဆီး နေခဲ့သည်။

"ဒယ်ဒီ သမီးကိုချစ်ရင် သူ့ကို ပြန်ပို့ပါ။ သူနဲ့အတူ သမီး ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ
အတူမနေချင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီမှာ သမီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို
မွေးစားရမှာလဲ၊ ဒယ်ဒီ သူ့ကိုမချစ်ရဘူး၊ သမီးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် မောင့်မှာ မျက်လုံးလေး
ကလယ်ကလယ်ဖြင့် အန်ကယ် ဦးဝေလင်းကို လှမ်းကြည့် မိ၏ ။

"သမီး ဒယ်ဒီ သမီးကို အဆုံးစွန် ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ဒီကောင် လေးကို
ဒယ်ဒီ မဖြစ်မနေ လက်ခံရလိမ့်မယ်၊ သမီး ဒယ်ဒီစကားကို နားထောင်ပါ၊ ဒယ်ဒီကို
ဆက်ပြီး မကန့်ကွက်ဘဲ နားလည်ပေးပါ သမီး"

ဒယ်ဒီက ပြတ်သားစွာ ပြောပြီး သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ သော
ဒယ်ဒီကို မြတ်ပန်းတော်ဝင် မယုံနိုင်။ ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်လို့များ လက်ခံချင်နေမိပါလိမ့်။
ဘယ်တုန်းကမှ မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကို မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့တောင် မကြည့်ခဲ့၊
ဒီကောင်လေးနှင့် ပတ်သက်မှ မြတ်ပန်း တော်ဝင်ကို ဒယ်ဒီက အေးစက်သော

မျက်ဝန်းတွေနဲ့လည်း ကြည့်နေပြီး မြတ်ပန်းတော်ဝင် မျက်နှာလေးမှာ
မယုံကြည်နိုင်ရိပ်လေးတွေ ယှက်သန်း နေရချေပြီ။

"ဒယ်ဒီ သမီးကို မချစ်တော့ဘူးလား"

ဒယ်ဒီ လက်ကိုလှမ်းဆွဲရင်း မြတ်ပန်းတော်ဝင် ပြောလိုက်၏။ ဒယ်ဒီက
မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏ ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်ပြီး

"သမီးလေးကို ဒယ်ဒီ မချစ်ဘဲ နေမလားကွယ်"

"ဒါဆို ဒယ်ဒီ သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်"

"သမီးအတွက်လည်း အဖော်ရတာ ပေါ့၊ နောက်ပြီး သမီး အစ်ကိုလည်း
ရတာ ပေါ့"

"သမီး အစ်ကို ဟုတ်လား ဒယ်ဒီ၊ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း သူ့ ကို သမီး
အစ်ကို မလုပ်ခိုင်းဘူး၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဒီလို ညစ်ပတ်တာလည်း မရှိဘူး၊
သမီး သူ့ကို ရွံတယ် ဒယ်ဒီ"

"သမီး လူဆိုတာ ဆင်းရဲလည်း လူပဲ၊ ချမ်းသာလည်း လူပဲ၊ ဒီလို
အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတာ ဒယ်ဒီ မကြိုက်ဘူး"

"မသိဘူး ဒယ်ဒီ၊ သမီး အရင်ကတည်းက ဒီလိုပဲ နေခဲ့တာ ဒေါ်ငယ်
သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားပါ၊ သမီး လက်မခံနိုင်ဘူး"

"သမီး တော်လို့ ပြောနေတယ်"

တစ်ခါမှ မအော်ငေါက်ဘူးသော ဒယ်ဒီက ဒီကောင်လေး ကြောင့်
မြတ်ပန်းတော်ဝင် အအော်ခံလိုက်ရသည်။

မုန်းတယ်။

သူ့ကြောင့် အဆူခံရတာ ၊ ဒယ်ဒီကို မျက်ဝန်းစူးစူးတွေဖြင့် ကြည့်ရင်း

မြတ်ပန်းတော်ဝင် ရှိုက်ငိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးခဲ့သည်။

ဦးဝေလင်းက တဒုန်းဒုန်း တက်သွားသော ခြေသံကြောင့် သမီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခုကိုသာ အခါခါ ချနေမိရ ပြီ။
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထိုင်နေသော မောင်ဆိုသည့် ကောင်လေးမှာ အန်ကယ် ဦးဝေလင်းကို တစ်ခုခုပြောရန် ဟန်ပြင်နေလိုက်သည်။ မောင့် ကြောင့် အန်ကယ် ဦးဝေလင်းကို စိတ်မညစ်စေလို။

"အန်ကယ် မောင့်ကြောင့် အန်ကယ်တို့သားအဖ စိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့၊ မောင်က တောမှာနေထဲက အမေ့ကို ကူညီကျွေးမွေး ခဲ့တာပါ။ မောင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ မောင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်။ မောင် ပြန်ပါရစေ အန် ကယ်"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက မောင့်စကားကို ခေါင်းခါလိုက်၏ ။

"မဖြစ်ဘူး မောင်၊ အန်ကယ် မောင့်ကို ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးကြောင့် မောင် စိတ်ညစ်သွားပြီလား၊ စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ နောက်တော့ သမီးကလည်း မောင့် သဘောထားကို သိပြီး နားလည်သွားမှာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ တော်ဝင်လေးက သဘောကောင်း ပါတယ်၊ သား ဒေါ်လေးငယ်နဲ့ပဲ နေမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တယ်လေ၊ သားတစ်ယောက်တည်း ဒေါ်လေးငယ် ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး သား"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်းနဲ့ ဒေါ်လေးငယ်တို့၏ စကားကြောင့် မောင့်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိစွာ ခေါင်းလေး ငုံ့နေခဲ့သည်။

"ကဲ ဒေါ်ငယ် မောင့်အတွက် အခန်းတစ်ခန်း ပေးလိုက်ပါ၊ နောက်လိုတာမှန်သမျှ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ"

သဘောကောင်းလွန်းသော အန်ကယ် ဦးဝေလင်းကို ကြည့်ပြီး ရင်မှ

တလုပ်လုပ် ခံစားရမိသည်။ အားငယ်သူကို အားပေးတတ်တာ ကြောင့် မောင်
သူ့ဘဝအတွက် အန်ကယ် ဦးဝေလင်းကို ပိုပြီး အားကိုး မိတော့သည်။ ချစ်လည်း
ချစ်ခင်သွားမိသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မောင် လာ သားနေဖို့အခန်း ရှင်းရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးငယ်၊ အန်ကယ် မောင် ဒေါ်လေးငယ်နဲ့
ကူလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပြီ မောင်၊ ပြီးရင် အနားယူလိုက်ဦးနော်၊ အန်ကယ်
သမီးလေးကို သွားချော့လိုက်ဦးမယ်"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်း၏ ကျောပြင်ကို မောင် ငေးကြည့်နေမိ ပြီး
ဖအနဲ့သမီး စိတ်ဓာတ်က တော်တော် ကွာပါလားလို့ တွေးနေမိ၏ ။
တောမှာကတည်းက ဒေါ်လေးငယ်က မောင့်ကို အတန်တန် သတိပေးခဲ့ သည်။
သူဌေး ဦးဝေလင်းရဲ့စကားကို နားထောင်ဖို့၊ လိမ်လိမ်မာမာ နေဖို့၊ ဆုံးမစကားတွေ
ဆိုခဲ့၏ ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ပေးတော့ မောင်က အရမ်းတော်ပြီး
ညဏ်ကောင်းသည်။ နောက်ပြီး မောင်က ပညာတတ်ချင်သည်။ ဒါကြောင့်
မောင့်အဖို့ ကျောင်းမတက်လို့ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးငယ်ကပင် သူဌေး
ဦးဝေလင်း သာလျှင် မောင့်ဘဝ ကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှာဆိုပြီး ပြောပြခဲ့၏ ။
သူဌေးက အရမ်းသဘော ကောင်းတာ၊ ဘဝကို နားလည်တတ်တယ်၊
ကျောင်းထားပေးမှာဟု ဆို ကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လေးငယ်၏
ဆုံးမစကားတွေကိုလည်း မောင် သေချာစွာ လိုက်နာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏ ။

မောင့်ရဲ့ဘဝမှာ အချစ်ရဆုံးအမေက ဆုံးခဲ့ပြီ။ မောင့်ရဲ့အဖေ ကိုလည်း
ငယ်ငယ်ကတည်းက မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်က အမေပြောတော့ မောင်
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဖေက သေပြီတဲ့။ အဖေနဲ့ပတ်သက် ပြီး အမေက
ဘာတစ်ခုမှ မပြောပြပါ။ တစ်ခုကတော့ အမေက အဖေ ကို အရမ်းချစ်သောကြောင့်

ဒီနာမည်လေးကို မှည့်ပေးခဲ့တာဟု ပြောဖူး သည်။ အဖေဆိုတာ မြင်ဖူးချင်ပေမယ့် ဆုံးသွားတာတောင်မှ အမေက ဓာတ်ပုံလေးတောင် မပြခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖေ ငတ်နေသော မောင်ဟာ အန်ကယ် ဦးဝေလင်း၏ သဘောကောင်း ဖော်ရွေမှုတွေကြောင့် ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိသည်။

တောမှာနေတုန်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ မရှိခဲ့ပေမယ့် အမေ တစ်ယောက်သာ မောင့်ဘဝရဲ့ အားထားစရာ၊ မှီခိုစရာပါ။ အခုတော့ မောင့်ရဲ့အမေက သေပြီလေ။ သူများဆီက ကုန်စိမ်းလေးတွေ ဖောက် သည်ယူပြီး အမေက လိုက်ရောင်း မောင်တို့အတွက် ဝမ်းစာလေး ဖူလုံခဲ့သည်။ အမေ့ကိုကြည့်ပြီး မောင် သနားတာကြောင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းက ဆင်းတာနှင့် လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ကူလုပ် ပေးရင်း အမေ့အတွက် ငွေတိုငွေစလေးတွေ ရှာပေးခဲ့၏ ။ မနက်ကျတော့ လည်း မောင် စောစောထကာ ထိုဆိုင်လေးမှာပင် ကူလုပ်ပေးတာကြောင့် အမေနဲ့မောင့်အတွက် လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်ကတော့ အမြဲတမ်းပင်။

ညဘက် အိပ်ရင် အမေက မောင်၏ ခေါင်းထက်က ဆံပင်လေး တွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ဆုံးမစကားတွေလည်း ပြောတတ်သည်။ ခုတော့ အမေလည်း မရှိတော့။ မောင့်ဘဝမှာ ဆွေမျိုးဉာဏ်ကဆိုတာလည်း ဘယ်နေမှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့် မောင့်ဘဝလေး ယိမ်းယိုင်ခဲ့ရပြီလေ။ ဒေါ်လေးငယ်ဆိုသူ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ၏ သူဌေးက သဘောကောင်း ကြောင်း မောင့်ကို ကျောင်းထားပေးမှာဟု ခေါ်တာကြောင့် မောင် ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ဒေါ်လေးငယ်နဲ့အတူ မောင် အခန်း ကို ရှင်းနေခဲ့သည်။

မြတ်ပန်းတော်ဝင် တစ်ယောက်မှာတော့ အခန်းထဲမှာ တနှံ့နှံ့ ငိုနေသော သမီးငယ်၏ အသံကြောင့် ဦးဝေလင်း တံခါးခေါက်လိုက်၏ ။

"ဒေါက် ဒေါက်"

"သမီး သမီး ဒယ်ဒီ ဝင်လာခဲ့မယ်"

လော့ခ်ချထား၍ ဦးဝေလင်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ငိုနေသော သမီးကို ချောရသည်။

"သမီး သမီး"

"အဟင့် ဟင့် ဟင့်"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဒယ်ဒီ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေး တိုးဝှေ့ပြီး ရှိုက်ငိုလိုက်ပြန်သည်။

"သမီးရယ် သမီးအတွက် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရတာ ပေါ့"

"ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီ၊ သမီး သူ့ကို ခေါ်မထားချင်ဘူး"

"မဖြစ်ဘူး သမီး၊ သမီး ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်း၊ သူ့မှာ မိဘဆွေမျိုးဆိုလို့ မရှိကြဘူး၊ ပညာလေးကလည်း အရမ်းတတ်ချင်တယ်၊ စာကြိုးစားချင်စိတ်ရှိတဲ့ ကလေး၊ ဒီလိုမျိုးကို ဒယ်ဒီ ငြင်းဆန်လို့ ဖြစ်ပါ့ မလား သမီးရယ်"

"ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီ၊ သမီးကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ဘူး"

"သမီး ဒယ်ဒီ ပြောတာ နားထောင်၊ အဲဒီ ကလေးကို ဒယ်ဒီ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှ ဖြစ်မှာ၊ အခုမှ အညွန့်တလူလူတက်လာနေတဲ့ ကလေးကို ဒယ်ဒီ ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး သမီး"

ဒယ်ဒီ၏ စကားကြောင့် မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဒယ်ဒီကို မော့ကြည့် လိုက်၏ ။ ဒယ်ဒီလုပ်ရပ်လေးတွေက မြတ်ပန်းတော်ဝင် ရင်ထဲမှာဒေါသလှိုင်းလေးတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်နေရတော့၏ ။ ဒီလောက်ဆိုရင် မြတ်ပန်းတော်ဝင် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ မောင် ဆိုသော ကောင်လေး ကို ဒယ်ဒီ မဖြစ်မနေ လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာကိုပေါ့။ မြတ်ပန်းတော်ဝင်ရဲ့ မလိုလားအပ်သော ဆန္ဒတွေကို

ဒယ်ဒီက ပြတ်သားစွာဖြင့် ဖယ်ရှားခဲ့ပြီး မောင် ဆိုသည့် တောသားအူလည်လည် ညစ်ပတ်လေးကို ဒီတိုက်ကြီး ထဲမှာ ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ချေပြီ။
မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေနှင့်အတူ မျက်ဝန်းမှ
မျက်ရည်စီးကြောင်းများကပါ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာ၏။ ရဲစိုနေသော
နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းနေအောင် စေ့လိုက်ပြီး အံလေးကို ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟိုတစ်ခါ ကလေးတစ်ယောက် မိဘမဲ့ ဖြစ်တုန်းက ဒယ်ဒီကို
လာအကူအညီတောင်းခဲ့၏။ ဒယ်ဒီက မမွေးစားနိုင်ဘဲ ငွေရေးကြေးရေးပဲ
အကူအညီပေးလိုက်ခဲ့သည်။ အခု ဒယ်ဒီက ဘယ်လိုသဘောနှင့် ထို ကောင်လေးကို
လက်ခံခဲ့ရတာ လဲ။ ဒီကောင်လေးကြောင့် မြတ်ပန်းတော် ဝင် ငိုခဲ့ရသည်။ ဒယ်ဒီ
အော်တာ ခံလိုက်ရသည်။

မုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်။

မြတ်ပန်းတော်ဝင် မောင်ဆိုသည့် ကောင်လေးကို သိပ်မုန်း တယ်။ သူ့ကို
မမြင်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းတယ်။

ထိုကောင်လေးကြောင့် ဒယ်ဒီက မြတ်ပန်းတော်ဝင်အပေါ် အချစ်တွေ
လျော့သွားတော့မည်။ ဒေါ်ငယ်ကြောင့် ဒေါ်ငယ်ရွာခဏပြန် မယ်ပြောပြီး ဒယ်ဒီနှင့်
တီးတိုးပြောကာ ပြန်သွားခဲ့၏။ ပြန်လာတော့

ထိုကောင်လေး ပါလာခဲ့သည်။ ရောက်လာလျှင်ပဲ ထိုကောင် လေး၏
ပြောဆိုတတ်သော စကားတွေကြောင့်လည်း ဒယ်ဒီ၏ သဘော ကျ ကျေနပ်ပြီး
နှစ်သိမ့်ပီတိ ဖြစ်နေသော မျက်နှာလေးက သိသာ၏။ မြတ်ပန်းတော်ဝင်
ထိုကောင်လေးကို ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်။

"သမီး"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် မထူးမိဘဲ မျက်ရည်စီးကြောင်းများနဲ့သာ ဒယ်ဒီကို
မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

"သမီး ဒယ်ဒီကို စိတ်ဆိုးနေလား၊ ဒယ်ဒီကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်၊ သမီး စိတ်တိုင်းကျ မလိုက်လျောနိုင်ပေးတာ၊ တစ်နေ့ မောင့် ကို သမီး လက်ခံလာမှာပါ၊ ဘဝမှာ ရှုံးနိမ့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်ကမ်းခေါ်ခြင်းဟာ အရမ်းမွန်မြတ်ပါတယ် သမီးရယ်"

"ဒယ်ဒီ အဲဒီ ကောင်လေးကို မချစ်ရဘူးနော်"

"အော် သမီးရယ် ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဒယ်ဒီ မချစ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီရဲ့ ဘဝမှာ သမီးလေးသာ အချစ်ရဆုံး၊ သမီးလေးဘဝမှာလည်း ဒယ်ဒီသာ အချစ်ရဆုံးဖြစ်ရမယ် ဟုတ်ပြီလား သမီး"

ဒီတော့မှ မြတ်ပန်းတော်ဝင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ပြုံးရှာသည်။

"ဒယ်ဒီ"

"ပြောလေ သမီး"

"ဟိုအရင်တွေက မိဘမဲ့လို့ မွေးစားပေးပါလို့ ကူညီဖို့ပြောရင် ဒယ်ဒီ ငြင်းခဲ့တယ်နော်၊ အခု ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရတာ လဲ ဒယ်ဒီ"

"သမီး ရင်ထဲမှာ ဒါကို တော်တော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ လား၊ အခု ရောက်လာတဲ့ ကလေးက ဒေါ်ငယ်နဲ့လည်း ပတ်သက်နေ တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီ သနားပြီး လက်ခံထားတာ၊ ကဲပါ သမီးရယ် ဒယ်ဒီ သမီးကိုလည်း ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ ဒယ်ဒီကို နာလေးညံပေးပါ သမီးလေးရယ်"

ဒယ်ဒီရဲ့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော မျက်နှာလေးကို မြတ်ပန်း တော်ဝင် ကြည့်မိလိုက်၏ ။ ဒယ်ဒီရဲ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ မြတ်ပန်းတော်ဝင် တိုးဝှေ့ရင်း ဒယ်ဒီပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်၏ ။ ထိုအခါ ဒယ်ဒီ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ စိုရွဲလို့။

မြတ်ပန်းတော်ဝင် အရမ်းကို အံ့သြမိခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီ၏ မျက် ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်ကို ကြည့်ရင်း

"ဒယ်ဒီ ဘာလို့ ငိုတာလဲဟင်"

"ဝမ်းသာလို့ပါ သမီးရယ်"

"ဘာကို ဝမ်းသာတာလဲဟင် ဒယ်ဒီ"

"ဒယ်ဒီ သမီးလေးကို ပိုပိုပြီး ချစ်လာရလို့ပေါ့ကွယ်"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဒယ်ဒီ မျက်ရည်ကျတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး ခဲ့။ ဒယ်ဒီ ဘာလို့ ငိုရတာ လဲ။ ဘယ်သူ့အတွက်ကြောင့်လဲ။ မြတ်ပန်း တော်ဝင်ကြောင့်လား။ မောင်ဆိုသော ကောင်လေးအတွက်ကြောင့်လား။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်မိစွာဖြင့် ဒယ်ဒီ၏ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ပြီး မြတ်ပန်း တော်ဝင် မင်သက်နေမိရတော့သည်။

*

မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဘဝလေး အရင်လို မပျော်ပိုက်တော့။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီကောင်လေးကို မုန်းမိပါလိမ့်။

ဒယ်ဒီဆီက အချစ်တွေ မြတ်ပန်းတော်ဝင်အပေါ် လျော့သွား မှာ အရမ်းစိုးခဲ့၏ ။ အခုလည်း ဒယ်ဒီက မောင်ဆိုသော ကောင်လေးကို စက်ဘီးစီး သင်ပေးနေပြန်သည်။ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်ဘဲ ဦးပန်း အေးအား သင်ခိုင်းထား၏ ။ ဒီလို အရေးပေးတာတွေကို မြတ်ပန်းတော်ဝင် ကြည့်လို့မရ။ နာမည်ကိုကလည်း တင်တင်စီးစီး ချစ်သောမောင် တဲ့။ ဟွန်း မှတ်လောက်သားလောက်အောင်တော့ ပညာပေးရမည်။

"ဟဲ့ ခဏလာဦး"

စပို့ရှပ်အကျ.. ကြည်ပြာရောင်နုလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတိုလေး ဝတ်ထားသော မြတ်ပန်းတော်ဝင်သည် မောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"မောင့်ကို ခေါ်တာလား"

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက်မလေးဖြင့် ထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သော မြတ်ပန်းတော်ဝင် ခါးလေးကို ထောက်လိုက်၏ ။

"ဒီမှာ ရွယ်တူဆိုလို့ နင်နဲ့ငါနဲ့ပဲ ရှိတာ၊ နင့်ကို မခေါ်လို့ ငါ က ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမှာလဲ"

ဒေါသလေးစွက်ကာ ပြောလိုက်သော မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကြောင့် မောင် စက်ဘီးလေးကို ရပ်လိုက်သည်။

"ဦးလေး နောက်မှပဲ သင်တော့မယ်နော်"

"တော်ဝင်လေး မောင့်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ၊ ဆရာက စက်ဘီးစီး သင်ခိုင်းထားလို့ ဦးပန်းအေး သင်ပေးနေတာ"

"သိပါတယ် သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းစရာရှိလို့"

"တော်ဝင်လေးရယ် ဦးပန်းအေး လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဘာလုပ်စရာ ရှိလို့လဲ"

ထိုကောင်လေးကို ခိုင်းမယ့်လုပ်တော့ ဦးပန်းအေးမှာ ပျာပျာ သလဲဖြင့်

အတင်းကာနေသည်။

"ဟင့်အင်း သူ့ကိုပဲ ခိုင်းချင်တာ"

"တော်ဝင် ဟို ဆရာက"

"ဘာလဲ ဦးပန်းအေး၊ ဒယ်ဒီက သူ့ကို ဘာမှမခိုင်းရဘူး

ပြောထားလို့လား"

"ဟုတ်တယ် တော်ဝင်"

"ဒယ်ဒီ စကားကို မြတ်ပန်းတော်ဝင် ချေဖျက်တယ်၊ ဒီမှာ နင် ငါ

ခိုင်းတာ လုပ်ပေးမှာလား၊ မလုပ်ပေးဘူးလား"

"လုပ်ပေးပါ့မယ် မြတ်ပန်းတော်ဝင်"

"ဟာ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် မောင်၊ ဆရာ သိရင် ဦးပန်းအေးကို ဆူမှာ"

"ဦးပန်းအေးကလည်း ကိုယ့်အိမ်က အလုပ်သမားကို ခိုင်းတာ

ဘာဖြစ်လဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ မောင် မြတ်ပန်းတော်ဝင် ကျေနပ် အောင်

သူ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ပြောပါ မြတ်ပန်းတော်ဝင် မောင်

ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ"

"ဒီမှာ စကားပြောရင် မောင် မောင်လို့ ထည့်မပြောပါနဲ့"

"ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲဟင်၊ ကိုကိုလို့ ပြောရမှာလား"

"နာမည်ကိုက တင်တင်စီးစီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပြောနဲ့၊ လာ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့"

မောင်က ဦးလေးပန်းအေးကို လက်ကာပြရင်း မြတ်ပန်းတော် ဝင်
နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ ကြီးမားသော သရက်ပင်ကြီးအောက်ရောက် လျှင်
မြတ်ပန်းတော်ဝင်ဟာ ထိုအပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မောင့်အား ခိုင်းတော့သည်။

ခိုင်းတော့လည်း ကိုင်းအထက်ဖျားနားမှ သရက်သီးကို ခူးခိုင်း သည်။

"ဟိုးမှာ တွေ့လား၊ ဟိုထိပ်က သုံးလုံးတွဲလေး"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် ပြလိုက်သော နေရာမှ အမြင့်တော်တော်
လေးတက်ပြီး ကိုင်းပေါ်ကို တက်ရဦးမည်။ မတော် ကိုင်းကျိုးကျနိုင်သည့်
အနေအထား။ ဒါကိုပင် သိလျက်နှင့် မြတ်ပန်းတော်ဝင် တမင်လုပ်ခိုင်း ခြင်းပင်
ဖြစ်မည်။

ဦးလေး ပန်းအေးကလည်း မော့ကြည့်ပြီး မြတ်ပန်းတော်ဝင်
ဘက်လှည့်ကာ

"တော်ဝင် ဦးလေးတို့မှာ သရက်သီးခူးတဲ့ ခြင်းရှိတယ်၊ အဲဒါ နဲ့ ဦးလေး
ခူးပေးမယ်လေ"

ဒါကို မြတ်ပန်းတော်ဝင်က ခေါင်းခါသည်။

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ခြင်းနဲ့ခူးတာ မလိုချင်ဘူး၊ အပင်ပေါ်တက်ပြီး
လက်နဲ့ခူးတာပဲ၊ လိုချင်တာ၊ သူက တောသားပဲ၊ ဒီလောက်တော့ လုပ်တတ်ပါတယ်"

ဦးလေးပန်းအေးမှာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် မောင့်ကို
လှမ်းကြည့်နေသည်။

"ဖြစ်ပါ့မလား မောင်"

"ရပါတယ် ဦးလေး၊ မောင် အပင်ပေါ်တက်ပြီးခူးပေးပါ့မယ်"

ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး အပင်ပေါ် တက်သွားသော
မောင့်ကိုကြည့်ကာ ဦးလေးပန်းအေးမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်။

မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကတော့ လက်ကလေးပိုက်ပြီး တစ်ချက်မဲ့ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့လည်း ထိုအသီးကိုမှ မရ ရအောင် ခူးရမည်ဟု ဆိုသည်။

"မောင် သတိထားနော်"

ဦးလေးပန်းအေး စကားကို မောင် ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်။ လိုချင် သော သရက်သီးကို လှမ်းခူးပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မောင် မမီ။ ဒါကိုလည်း မြတ်ပန်းတော်ဝင်က

"ဒါလေးတောင်မှ မခူးနိုင်ဘူးလား၊ အဲလို လှမ်းခူးလို့ မိမလား၊ အဲဒီ ကိုင်းပေါ် တက်ခူးမှ ရမှာပေါ့"

မောင် လိမ့်ကျတာကို မြတ်ပန်းတော်ဝင် ကြည့်ချင်ပုံရသည်။ ဒီကိုင်းကို လှမ်းတက်သည့်နောက်တော့ ကိုင်းကျိုးကျပြီပေါ့။ မောင်မှ ကိုယ်ဖော့ပညာ မတတ်တာ။

"ဟိုမှာ ဒယ်ဒီ လာနေပြီ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ မြန်မြန်ခူး"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် ထပ်ပြောလိုက်တာကြောင့် မောင့်မှာ မနင်းရဲ နင်းရဲဖြင့် ကိုင်းပေါ် နင်းလိုက်သည်။

"မောင် အဲဒီ ကိုင်းကို မနင်းနဲ့၊ ဆရာ လာနေပြီ၊ ပြန်ဆင်းလာ ခဲ့"

ဦးလေး ပန်းအေးအား မောင့်ကို စက်ဘီးစီးသင်ပေးလိုက်ပါ လို့ မှာခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ကားမောင်းကာ သွားခဲ့သည်။ ယခု ပြန်လာ တော့ သစ်ပင်ပေါ် ရောက်နေသော မောင့်ကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏ ။

"မောင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့တော့"

ကားပေါ်မှဆင်းကာ သွက်သွက်လေး လျှောက်လာပေမယ့် မမီတော့။ မောင်ကား ကိုင်းပေါ်ရောက်နေပြီး သရက်သီးကို လှမ်းခူး လိုက်ရာ မမီတမီ သရက်သီးက လက်လှမ်းမမီနိုင်။ သရက်ကိုင်း အရင်း ကို လက်တစ်ဖက်မှ

ကိုင်ထားပြီး လှမ်းခူးလိုက်သည်။ အရှိန်ကြောင့် သရက်ကိုင်းမှာ ကျိုးမကျ။
မောင့်မှာသာ သရက်သီးလေး လက်ထဲပါလာ ခဲ့ပြီး ပြုတ်ကျလာတာ ဖြစ်သည်။

"အား"

"ဟာ မောင် မောင်"

ဦးလေးပန်းအေးက အနားရောက်လာပြီး မောင့်ကို ပွေ့ထူ သည်။
မောင့်လက်တစ်ဖက်က လှုပ်လို့မရ။ ကျန်လက်တစ်ဖက်က သရက် သီးလေးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း

"မြတ်ပန်းတော်ဝင် ရော့"

ဦးဝေလင်းကလည်း အနားသို့ အပြေးရောက်လာသည်။ မြတ်
ပန်းတော်ဝင် လှမ်းယူလိုက်၏ ။ သရက်သီးအတွဲလိုက်ကို ကိုင်မြှောက်
ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုသရက်သီး သုံးလုံးကို တစ်လုံးစီခြွေကာ တဟင်း ဟင်း
သဘောကျစွာဖြင့် ခြံအပြင်ဘက်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

"အဲသလို ပစ်ချင်လို့ ခူးခိုင်းတာ"

ဟု ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ဒါကို မောင့်မှာ
ငေးကြည့်ရုံကလွဲလို့ ဘာမှမပြောနိုင်။ အန်ကယ် ဦးဝေလင်းမှာလည်း သမီးကို
ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ငေးနေမိ၏ ။ ဦးလေးပန်းအေးကသာ
စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မောင့်ကို ဆွဲထူပေးသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးပန်းအေး၊ ဘာလဲ သမီးက အပင်ပေါ်
တက်ခိုင်းတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"အား ကျွတ် ကျွတ်၊ နာလိုက်တာ ဦးလေးရာ"

"မောင် ထနိုင်ရဲ့လား၊ လက်က တော်တော် နာနေတယ် ထင်တယ်၊

အန်ကယ့် သမီးကြောင့် ဖြစ်တာ၊ အန်ကယ် စိတ်မကောင်း ပါဘူး၊ သမီးက အရမ်းဆိုးတယ် မောင်၊ အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကွာ"

"ရပါတယ် အန်ကယ်"

ဟုသာ ပြောနေပေမယ့် မောင့်လက်က အရမ်းကို နာကျင် ကိုက်ခဲနေသည်။

"ဦးပန်းအေး ဒေါက်တာ စောလွင်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက မောင့်ကို သနားကြင်နာစွာ စိုက် ကြည့်နေပြီး

"မောင် တော်တော် နာနေလား၊ လာ အထဲဝင်ရအောင်"

မောင့်ရဲ့ ပခုံးလေးကို အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက ညင်သာစွာ ဖေးမတွဲထူရင်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒါကို တိုက်ကြီးထဲမှ မြင်နေရသော မြတ်ပန်းတော်ဝင်က အံတကြိတ်ကြိတ်။

အရင်က ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အရေးပေးခဲ့သော ဒယ်ဒီက ဒီတောသားကို ဘာလို့ အဲလောက် အရေးလုပ်နေရတာ လဲ။

ထိုနေ့က မောင် တစ်ယောက် လက်ကျိုးသွားကာ ကျောက်ပတ် တီး စည်းလိုက်ရ၏ ။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ဦးဝေလင်းမှာ စိတ်မကောင်းနိုင်။

ဒေါ်လေးငယ်ကလည်း မောင့်ကို အကျလဲပေးနေရင်း

"လက်ကျိုးတဲ့အထိများ ဖြစ်ရတယ်လို့ သားရယ်၊ တော်ဝင် လေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သားကို သရက်ပင်ပေါ်တက်ပြီး သရက်သီး ခူးခိုင်းရတာ လဲ၊ အရင်တုန်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မခူးခိုင်းဘူးပါဘူး"

"တမင်သက်သက် တော်ဝင် ညစ်နေတာ ဒေါ်ငယ်ရေ"

ဦးလေးပန်းအေးက ဝင်လာရင်း ပြောလိုက်တာကြောင့် ဒေါ်လေးငယ်က သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

"စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ တော်ဝင်လေးက စိတ်ထားကောင်းရှာပါတယ်၊ သူ့ဒယ်ဒီက မောင့်အပေါ် အရေးပေးတာ တွေကို မနာလိုနေလို့ ဖြစ်မှာပါ"

"ဒေါ်လေးငယ် မောင်လိုက်လာမိတာ မှားများနေပြီလား"

မောင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဆို၏ ။

"သား မင်း စိတ်ဓာတ်ခိုင်ရမယ်လေ၊ မင်း ကျောင်းတက်ချင် တယ်ဆို၊ စာကြိုးစားမယ်ဆို၊ မင်းဘဝ ကောင်းကောင်းကြီး မြင့်မားလာ မှာပါ သားရယ်၊ သား သည်းခံလိုက်စမ်းပါ"

မောင်က ဒေါ်လေးငယ်၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်မိကာ ဒေါ်လေးငယ်က မောင့်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

မောင် မွေးပြီးကာစတုန်းက အိမ်နီးနားချင်း ဒေါ်လေးငယ်က ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ဟု အမေက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ မောင့်အသက် တစ်နှစ်ကျော်လောက်မှ ဒေါ်လေးငယ်က ရန်ကုန်ရောက်လာခဲ့ပြီး အခု အမေဆုံးတော့မှသာ မောင်တို့ဆီပြန်ပေါ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒါကိုလည်း ဒေါ်လေးငယ် ပြောပြလို့ မောင် သိခဲ့ရ၏ ။ ရန်ကုန် ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုနေမှန်းမသိ၊ ပညာတွေ တတ်ချင်လွန်းလို့သာ မောင် ဒီတိုက်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

အန်ကယ် ဦးဝေလင်း သဘောကောင်းသလောက် သမီးဖြစ်သူ မြတ်ပန်းတော်ဝင်က အရမ်းကို မာနတွေကြီးလွန်းသည်။ ဒီလို ပညာ ပေးမှုမျိုးတွေ မောင် ဘယ်လောက်တောင် ခံရမလဲမသိ။ ဒါပေမဲ့ မောင် သည်းခံပြီး

နေလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

*

မောင် ဆိုသော ကောင်လေး လက်ကျိုးသွားသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကို ဒယ်ဒီ ဆူလို့ မဆုံးတော့ချေ။ သို့ ပေမယ့် မြတ်ပန်းတော်ဝင် ထိုကောင်လေးကို ပညာတစ်ခု ပေးလိုက်ရ သည့်အတွက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူနေမိသည်။

ဒယ်ဒီသည် ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဆန္ဒမှန်သမျှ ခေါင်းခါသည်မရှိ။ အရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မြတ်ပန်းတော်ဝင်က ဘယ်အရာမဆို အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးချင်သော မာကျောကျောပုံစံလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်သည့်ပုံ ဖြစ်နေပြီး အခုလည်း မောင်ဆိုသော ကောင်လေးကြောင့် ပို၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

"သမီး"

"..."

ဒယ်ဒီ ခေါ်သံကို မြတ်ပန်းတော်ဝင် မထူးမိ။ ဒယ်ဒီရဲ့ အပြစ် တင် ဝေဖန်သံကို မကြားချင်။ ဒါကြောင့်ပင် ဒယ်ဒီ မျက်နှာကို လုံးဝ မော့မကြည့်ဘဲ ငုံ့နေလိုက်မိသည်။

"သမီးကို ဒယ်ဒီ ဆူတာ မဟုတ်ပါဘူး"

မြတ်ပန်းတော်ဝင်က နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်နေပြီး မျက်မှောင် လေးကို မှုန်ကုပ်နေလိုက်၏ ။ ဒယ်ဒီ စကားသံလေးက ဆက်ပြီး ထွက် ပေါ်လာပြန်၏ ။

"သမီး မောင့်ကြောင့် ဒယ်ဒီ သမီးကို ဆူတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ အခုကိစ္စမှာ

သမီးဘက်က လွန်တာ အမှန်ပဲ၊ ဦးပန်းအေးက တားနေတဲ့ ကြားက သမီး ဘာဖြစ်လို့ သရက်သီး တက်ခူးခိုင်းတာလဲ၊ ဒယ်ဒီ City Mart က အမြဲတမ်း ဝယ်လာပေးနေတာပဲ၊ ကဲ ထားပါတော့ သရက်သီး ခူးပေးပြီးတော့လည်း သမီးက ခြံပြင်ကို တစ်လုံးစီ လွှင့်ပစ် လိုက်တယ်၊ သမီးက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ၊ ဒီလို ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ထားမျိုးတွေ အမူအကျင့်တွေကို ဒယ်ဒီ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ နောက် ဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ အခု မောင် သနားပါတယ်၊ သမီးကြောင့် လက်ကျိုး သွားရပြီ"

မသနားပါဘူး။ ဒီကောင်လေးကို ဘာလို့ သနားရမှာလဲ။ ကြည့် ပါလား ခုတောင်မှ ဒယ်ဒီက မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဘက်က မြတ်ပန်းတော်ဝင်ဆိုတာ ဒယ်ဒီရဲ့ စိတ်အာရုံထဲမှာ မရှိတော့ ဘူးဆို သော အသိ။ ဟုတ်တယ် ဒီတောသားကြောင့်။ မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဆိုတာ ဒယ်ဒီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ ဒယ်ဒီရယ်။

"သမီး"

"..."

မြတ်ပန်းတော်ဝင် မထူး။

"ဒယ်ဒီကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒယ်ဒီကို ချစ်ရင် ဒယ်ဒီ စကားကို နားထောင်ပါ သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီ နောက်တစ်ခါ ဒီလို အဖြစ်မျိုး မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် သမီးလေး လိမ္မာပါကွာ"

"ဒယ်ဒီကရော သမီးကို အရင်လို ဂရုစိုက်လို့လား၊ ဒီကောင် လေး ရောက်လာမှ ဒယ်ဒီ သမီးကို အချစ်တွေ ပေါ်သွားပြီ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီ အချစ်တွေက သမီးအပေါ် ဘယ်တော့မှ မလျော့ပါဘူး"

"ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီ၊ သမီး မယုံတော့ဘူး"

စိတ်ထားနုငယ်သေးသော သမီးလေးကို ရင်ထဲမှာ စိတ်ဒဏ်ရာ တွေ
မဖြစ်စေချင်။

"သမီးရယ် ဒယ်ဒီစကားကို ယုံပါ။ ဘယ်သောအခါ ဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီရဲ့
ရင်ထဲမှာ သမီးလေးပါပဲ။ သမီး ကျေနပ်လား၊ ကဲ သမီး ကျေနပ်ပြီဆိုရင် ဒယ်ဒီတို့
ထမင်းစားရအောင်၊ သမီးက လိမ္မာပါတယ်"

ချော့မော့ပြောဆိုပြီး သမီးလေး၏ စီးကျနေသော မျက်ရည်လေး တွေကို
သုတ်ပေးလိုက်၏ ။ ပြီးနောက် သမီးလက်ကလေးကို ဆွဲကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့
ဝင်ရောက်ခဲ့တော့သည်။

မောင်၏ လက်မှ ကျောက်ပတ်တီးမှာ မဖြည့်ရသေးခင် မောင် က
ဒေါ်လေးငယ်နဲ့အတူ ထမင်းစားနေကျ။ ဒီနေ့မှ မောင် ဗိုက်ဆာနေ သောကြောင့်
ဒေါ်လေးငယ်ကပင်

"မောင် လာ သား ဒီမှာပဲ ထိုင်စားလိုက်တော့"

ဒေါ်လေးငယ်က ငါးဟင်းကို အရိုးလေးတွေ ဖယ်ကာ ထမင်း
ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြီး ဇွန်းနဲ့ပဲ စားခိုင်း၏ ။ ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားတာ
ညာလက်ဖြစ်နေသောကြောင့် မောင့်မှာ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ လုပ်လို့မရ။ ဒါကြောင့်ပင်
ဒေါ်လေးငယ်က ပြုစုပေးနေရသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာသော မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏ ခြေလှမ်း လေးတွေ
တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသလို မျက်ဝန်းတွေကပါ ပြူးကျယ် ဝိုင်း စက်သွားရသည်။
မနာလို ဝန်တိုမှုတွေနှင့်အတူ မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏ ရင်ထဲ ဒေါသလှိုင်းတွေက
တလိပ်လိပ် ထသွားရ၏ ။ မီးဝင်းဝင်းတောက် နေသော မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏
မျက်ဝန်းတွေကြောင့် မောင့်ကိုယ်လေး ရွံ့သွားမိသည်။ ဇွန်းနှင့်စားနေသော
ထမင်းက ပါးစပ်ထဲသို့ မရောက်သေး ဘဲ ရပ်တန့်နေမိ၏ ။

ပြေးလာသော မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကြောင့် မောင့်မှာ ကြောင်၍

ကြည့်နေမိ၏။ မထင်မှတ်စွာဖြင့်

"အုန်း ဂလွမ်း"

အသံနှင့်အတူ မောင့်ကိုပါ ဆွဲတွန်းထည့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

အသံနှင့်အတူ ဒေါ်လေးငယ် လှည့်ကြည့်မိ၏။ မြန်ဆန်လွန်း သော မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏ လုပ်ရပ်ကို ဒေါ်လေးငယ်ပင် တားဆီးဖို့ အချိန်မရလိုက်ချေ။

"တော်ဝင် သမီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွယ်"

"မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေးငယ် နောက်တစ်ခါ ဒီစားပွဲ မှာ ထိုင်စရာ မလိုဘူး၊ ဒါဟာ မြတ်ပန်းတော်ဝင် နေရာကို လုတာပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေးငယ်က ထိုင်ခိုင်းလို့ မောင် ထိုင်တာပါ"

မာကျောခက်ထန်မှုတွေ ပြည့်နေသော မြတ်ပန်းတော်ဝင်က မောင့်ကို ခါးထောက်ပြီး စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ မောင့်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ဝဲတက်လာရ၏။ ဒေါ်လေးငယ်က လဲကျနေသော မောင့်ကို ထူပေးလိုက်ပြီး

"မောင် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ သားရယ်"

"မောင်လည်း မသိတော့ပါဘူး ဒေါ်လေးငယ်ရယ်၊ ဝင်လာက တည်းက ပြဿနာ တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ မောင် သိနေတယ်လေ"

"သား ထမင်းထပ်စားဦးလေ၊ ဒေါ်လေးငယ် ပြန်ထည့်ပေးမယ်"

"မစားချင်တော့ပါဘူး ဒေါ်လေးငယ်ရယ်၊ ဒီခုံလေးမှာ ထိုင် စားမိတာနဲ့ စားနေတဲ့ ထမင်းပန်းကန်တောင် မှောက်ပစ်ရတယ်လို့"

"ဒေါ်လေးငယ် မေ့သွားတာပါ သားရယ်၊ အဲဒီ နေရာက တော်ဝင်
ထိုင်နေကျ နေရာလေ၊ ဒေါ်လေးငယ် ဒါကို သတိမရမိဘူး၊ ဒေါ်လေးငယ်
အပြစ်ပါကွယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးငယ်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ မောင့်ဘဝ ကိုက
မကောင်းတာပါ၊ ဒေါ်လေးငယ်ရယ်"

"အခု သား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်"

"မောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေးငယ်၊ မောင် ယောက်ျားပါ
ဒေါ်လေးငယ်ရယ် ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်"

"သားရယ်"

"ဒေါ်လေးငယ်"

"ပြောလေ သား"

"ဒီကိစ္စကို အန်ကယ် ဦးဝေလင်း မသိပါစေနဲ့နော်၊ တော်ကြာ အန်ကယ်
ဦးဝေလင်း သိသွားလို့ မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကို ဆူနေရင် မြတ်ပန်း တော်ဝင်က
မောင့်ကို ပိုမုန်းနေမှာ ဒေါ်လေးငယ်ရဲ့"

"အေးပါကွယ် အေးပါ"

ထိုအဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ဦးဝေလင်း မြင်တွေ့ ကြားတွေ့ ခဲ့ပါသည်။
ဆုံမပြောဆိုလို့ မရသည့် သမီးကြောင့် ဦးဝေလင်း စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျရ၏

။

သမီးစိတ်တွေ ကြည်လင်အောင် သူ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။
အသက်အရွယ် ငယ်သလောက် စိတ်ထားဖြူစင်သော မောင်၊ ဘဝအတွေ့
အကြုံအမျိုးမျိုး ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော မောင်၊ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ကြမ်း တမ်းခဲ့ရသော
မောင့်ဘဝလေး၊ ဦးဝေလင်းတစ်ယောက် မောင့်ကိုငေး ကြည့်နေမိပြီး မောင်က

လွင်စဉ်ကျနေသော ထမင်းလေးတွေကို ကောက် ထည့်နေ၏ ။ မောင့်အဖြစ်ကို
ကြည့်ပြီး ဦးဝေလင်း ရင်ထဲ ကျင်မျက်သွား ရတော့သည်။

*

ကျောင်းတက်ရပြီဆိုတော့ မောင် အရမ်းပျော်ခဲ့သည်။ မြတ်ပန်း
တော်ဝင်က မောင့်ကို သူနှင့်တစ်ကျောင်းတည်းမှာ မတက်စေလို။ အန်ကယ်
ဦးဝေလင်းကလည်း မရ။ မောင့်ကို မြတ်ပန်းတော်ဝင်နှင့် တစ်ကျောင်းတည်း
ထားခဲ့သည်။ ဒါကို မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဘယ်လိုမှ ချေပနိုင်စွမ်းမရှိ။ အန်ကယ်
ဦးဝေလင်း၏ မောင့်အပေါ် အရေးပေးသမျှ မြတ်ပန်းတော်ဝင်က မောင့်ကို
ပိုမုန်းလေ၊ ကြည့်မရလေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မောင်နဲ့မြတ်ပန်းတော်ဝင်ဟာ တစ်ခန်းတည်းမှာ ပဲ
အတူတူကျခဲ့သည်။ ကျောင်းစတက်သည့်နေ့မှာ အန်ကယ် ဦးဝေလင်း ကိုယ်တိုင်
လိုက်ခဲ့သည်။

ချောမောလှပသော သူဌေးသမီးလေး မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကို သူငယ်ချင်း
အပေါင်းအသင်းများက အရေးပေးကြသလို မြှောက်ပင့်လည်း ပြောတတ်ကြသည်။
မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကတော့ မာနမိုးထိမြဲ။

"ဟဲ့ မြတ်ပန်းတော်ဝင် နင်တို့ကားနဲ့ လာတဲ့ ကောင်လေးက နင်နဲ့
ဘာတော်လဲဟင်"

ဘေးမှ မေးလိုက်သော သူငယ်ချင်း သီရိ၏ စကားကြောင့်
မောင်ဆိုသော ထိုကောင်လေးကို မြတ်ပန်းတော်ဝင် တစေ့တစောင်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။ မောင်က ဆရာမ စာသင်တာကို အာရုံစိုက်စွာဖြင့် ဘယ်ကိုမှ
မကြည့်။ ဘာစကားမှလည်း သိပ်မပြော။

"ဘာမှမတော်ပါဘူးဟာ၊ ဒယ်ဒီပေါ့ တောကနေ ခေါ်ပြီး မွေး
စားထားတာလေ"

"ဟယ် ဟုတ်လား ဒါပေမဲ့ နင့်ဒယ်ဒီက အရမ်း အရေးပေး တယ်နော်"

"အေးပေါ့ အဲဒါကြောင့်ပဲ ဒယ်ဒီနဲ့ငါ မတည့်တာ"

မြတ်ပန်းတော်ဝင်နဲ့ သီရိတို့ စကားပြောနေသည်ကို ဆရာမ လှမ်းမြင်သွားခဲ့၏။

"မြတ်ပန်းတော်ဝင်နဲ့ သီရိမေ မတ်တပ်ရပ်ပါ"

ဆရာမ၏ စကားကြောင့် သီရိမေက မတ်တပ်ရပ် လိုက်၏။

မြတ်ပန်းတော်ဝင်က မရပ်။ ဆရာမ အနားသို့ ရောက်လာ၏။ တစ်တန်း လုံး၏ အကြည့်က မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဆီသို့ စူးစိုက်နေသည်။

"မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဆရာမ ထခိုင်းတာ ဘာလို့ မတ်တပ် မရပ်တာလဲ"

"မြတ်ပန်းတော်ဝင်မှ မမှားတာ၊ ဆရာမ စာသင်တာ တော်ဝင် နားထောင်နေတာပဲ၊ သီရိ လာစကားပြောတာ"

"ဟုတ်လား သီရိမေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ"

"ဒါဆို သီရိမေ ပြောတာကို မြတ်ပန်းတော်ဝင်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူးပေါ့"

သီရိမေ ဆရာမ မေးတာကို မျက်လွှာလေး ချထားခဲ့၏။ သီရိ မေက မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကို မျက်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်တော့ မြတ် ပန်းတော်ဝင်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်သာ

"ကဲ သီရိမေ ဆရာမ မေးတာ အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ၊ မြတ်ပန်း တော်ဝင်က သီရိမေကို စကားပြန်မပြောဘူးဆိုရင် သီရိမေနဲ့ မြတ်ပန်း တော်ဝင်ကို တစ်ယောက် ငါးချက်စီရိုက်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ သီရိမေ တစ်ယောက် တည်း စကားပြောတဲ့အတွက် ဆယ်ချက်ရိုက်ရမယ်၊ ဆရာမကိုယ်တိုင် မြတ်ပန်းတော်ဝင် စကားပြောတာ တွေ့လိုက်တယ်၊ အဲဒီ တော့ မြတ်ပန်း တော်ဝင်အစား သီရိမေ ဆယ်ချက်အရိုက်ခံနိုင်ပါ့မလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ မြတ်ပန်းတော်ဝင်လည်း ပြောခဲ့ပါ တယ်"

ဆရာမ အကြည့်က မြတ်ပန်းတော်ဝင်ထံ လှည့်လာသည်။

တင်းမာနေသော မြတ်ပန်းတော်ဝင် မျက်နှာထားလေးက ဆရာမရှေ့မှာ ပို၍ ခက်ထန်နေသည်။

"မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဆရာမကို ဘာလို့ ညာရတာ လဲ"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် မျက်ဝန်းတွေက မောင့်ထံသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး စူးစူးရဲရဲဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏ အကြည့်ကို မောင် နားလည်ခဲ့သည်။ မောင် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

"ဆရာမ မြတ်ပန်းတော်ဝင်အစား မောင့်ကို ရိုက်ပါ"

"ဟင်"

"အို"

"ဟာ"

ဆရာမ အံ့သြခြင်းနဲ့အတူ အသံမျိုးစုံ၏ အာမေဍိတ်သံ ထွက် လာသည်။

"ချစ်သောမောင် ဒီကိစ္စက မင်းနဲ့မှ မဆိုင်တာ"

"ဒီလိုပါ ဆရာမ၊ မြတ်ပန်းတော်ဝင်က မောင့်ကို အရမ်းမုန်း တာ၊ မောင့်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သီရိမေးလို့ မြတ်ပန်းတော်ဝင် ပြောခဲ့ရတာ ပါ၊ သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ မောင့်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ရတာ ပါ၊ မောင်နဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်၊ မောင့်ကို ရိုက်ပါ ဆရာမ"

ရင်ထဲမှာ "ဟင်"ဆိုသော အသံနှင့်အတူ မြတ်ပန်းတော်ဝင် တစ်ချက် မဲ့ပြီးလိုက်၏ ။ တမင်တကာ ကြားအောင် ပြောလိုက်သည့်စကား က မောင်ဆိုသော

ကောင်လေး တစ်ယောက် မြတ်ပန်းတော်ဝင်အတွက် ဓားစာခံပေးရမည်။

ဆရာမက မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကို ကြည့်ပြီး ချစ်သောမောင် ဆိုသော ကောင်လေးကို ကရုဏာသက်မိသည်။ မြတ်ပန်းတော်ဝင်ဆို သော ကောင်မလေးဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည်။ မာနကြီး၏ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝန်မခံချင်၊ အရာရာတိုင်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်သည့် ပုံစံမျိုး။ သည်လို ကလေးမလေးမျိုးကို ဆရာမ ဘယ်လိုသွန်သင် ဆုံးမ ရပါမလဲ။

ထိုကိစ္စလေးကြောင့် ဆရာမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရိုက်ဖြစ်တော့ပါ။ ကလေးတွေကို ဆုံးမစကားဆိုရင်းဖြင့်သာ လေးလံသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် စာသင်ခန်းလေးထဲမှ လှမ်းထွက်ခဲ့လေသည်။

"ချစ်သောမောင်"

မောင့်နာမည် ခေါ်သံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ သည်။

"ဪ သီရိမေ"

"ချစ်သောမောင် တကယ်တမ်း စကားပြောခဲ့တာ မြတ်ပန်း တော်ဝင်ပါ၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့အစား အရိုက်ခံချင်ရတာ လဲ"

"ဆရာမကို ငါ ပြောလိုက်သားပဲ သီရိမေ၊ ချစ်သောမောင် ဆိုတဲ့ ငါ့နာမည်ပါလိုက်တာကိုက ငါ့မှာလည်း အပြစ်ရှိနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မို့လို့ပါ၊ နောက်ပြီး မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဒယ်ဒီ အန်ကယ် ဦးဝေလင်းက ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ဟော ကား လာနေပြီ၊ အန်ကယ်ပါ ပါလာတယ်၊ ငါ သွားတော့မယ်နော်"

ပြေးထွက်သွားသော ချစ်သောမောင်ဆိုသော ကောင်လေးကို သီရိမေ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့၏ ။ ခပ်စူစူစောင့်စောင့်ဖြင့် ကားပေါ် တက်သွား သော မြတ်ပန်းတော်ဝင်ကိုလည်း တွေ့လိုက်၏ ။

"သမီး မျက်နှာမကောင်းပါလား ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ"

"သမီးကို ပြောရဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေမှာ ဒယ်ဒီ အလုပ်တွေ အရမ်းများမယ် သမီး၊ အဲဒီ တော့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကို ဦးပန်း အေးကပဲ သမီးတို့အတွက် တာဝန်ယူပေးလိမ့်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ"

"မောင် ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ် အန်ကယ်"

"အေး စာကြိုးစားနော်၊ သမီးနဲ့မောင် ဘယ်သူ ပထမရလဲ ဆိုတာ အန်ကယ် ကြည့်မယ်နော်၊ ဘယ်လိုလဲ သမီး မောင့်ကို နိုင်ပါ့မ လား"

"ဒယ်ဒီကလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ တောသားနဲ့ သမီးကို မနှိုင်းပါ နဲ့"

"ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ သမီး၊ အခု မောင်နဲ့သမီးက အတန်းတူတူလေ၊ အေး လူချင်းကတော့ သမီးမှာ အတိတ်က ကံကောင်း လို့ ချမ်းသာခဲ့တယ်၊ မောင်ကတော့ ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံမကောင်းလို့ ဆင်းရဲရတယ်၊ ဒါပဲကွာတယ် သမီး၊ လူ လူချင်း အတူတူပါပဲ သမီးရယ်"

ဒယ်ဒီ၏ စကားကြောင့် မြတ်ပန်းတော်ဝင် နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်နေလိုက်သည်။ ဘယ်သောအခါမှ အလိုမကျတတ်သော မြတ်ပန်း တော်ဝင်၊ မောင်ဆိုသော ကောင်လေးရောက်လာခဲ့မှ မြတ်ပန်းတော်ဝင် မျက်နှာမှာ တစ်ချက်မှ အပြီးအရယ် မရှိတော့။

ဒါကြောင့်ပင် မြတ်ပန်းတော်ဝင်မှာ အမြင်မကြည်နိုင်သော မောင့်ကို ပို၍ မုန်းတီးမိရသည်။

"ဒေါ်လေးငယ် မောင် ကျောင်းက ပြန်လာပြီ၊ မောင့်အကြိုက် ဘာတွေ ချက်ထားလဲဟင်"

"အမလေး မောင့်အကြိုက် ဒေါ်လေးငယ်က သိပြီးသား၊ မရိုးနိုင်တဲ့ ဘဲဥကုလားဟင်းပေါ့တော်"

"ဒါကြောင့် မောင်က ဒေါ်လေးငယ်ကို ချစ်နေရတာ "

"မောင်တစ်ယောက်ကတော့လေ အပြောက အရမ်းကောင်း"

"ဒေါ်လေးငယ်ရယ် မောင့်မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ့် သူဆိုလို့ ဒေါ်လေးငယ်ပဲ ရှိတာ၊ ဒေါ်လေးငယ်နဲ့ စကားတွေပြောနေရရင် မောင့်မှာ အရမ်းပျော်ပြီး စိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပြီး ဒေါ်လေးငယ်ကလည်း မောင့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ"

မောင့် စကားကြောင့် ဒေါ်လေးငယ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိသော လူကြီးမိဘကို ရိုသေတတ်သော မောင်ဟာ မြတ်ပန်းတော်ဝင်ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ် လို့ မရအောင် လိမ္မာလှသည်။

*

နောက်ရက်တွေ ကျောင်းတက်သည့်အခါမှာ အန်ကယ် ဦးဝေ လင်း အလုပ်တွေ များနေတာကြောင့် တစ်ခေါက်မှ မလိုက်နိုင်တော့။ ဦးလေး ဦးပန်းအေးပင် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် တာဝန်ယူပေးရတော့ သည်။ ဒါကို ကျေနပ်နေသူက မြတ်ပန်းတော်ဝင်။

ကျောင်းသွားဖို့အတွက် မောင်က အဖြူနဲ့အစိမ်းလေးကို သပ် ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကလေး လွယ်ကာ ကားပေါ်သို့ တက် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"ဦးလေး ဦးပန်းအေး ဒီနေ့ကစပြီး တော်ဝင့်ကားကို ဘယ်သူ့ ကိုမှ တင်မစီးနိုင်တော့ဘူး"

"ဟေ"

"ဟင်"

ဟု မောင့်ပါးစပ်လေးမှ ထွက်သွားမိရင်း ဦးလေးပန်းအေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားတံခါးကို လှမ်းဖွင့်မယ့်လက်ဟာ အလိုလို ရပ်တန့်သွားရ၏ ။

"ဒါဆို တော်ဝင်က မောင့်ကို မခေါ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလား သမီး"

"တော်ဝင် ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ဒါက တော်ဝင့်ကား၊ တော်ဝင်ကျောင်းတက်ရင် သွားဖို့အတွက် ဝယ်ပေးထားတာ၊ ဒယ်ဒီဝယ် ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ တော်ဝင်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"ဒါဆို ဒါဆို မောင်က ဘယ်လို သွားရမှာလဲ၊ ဆရာက တော်ဝင့်ကို ဆူနေပါ့မယ် သမီးရယ်၊ မောင့်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့လိုက်ပါ"

ဦးလေးပန်းအေးက အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျပေမယ့် မြတ်ပန်းတော် ဝင်က ခေါင်းမာကာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

သူမ ကားပေါ်ကို မခေါ်ချင်တာ သိနေမှာတော့လည်း မောင့်မှာ မလိုက်ချင်တော့ပါ။

"ဦးလေးပန်းအေး သူ့မှာ ခြေထောက်ပါတာပဲ၊ သူ့ခြေထောက် နဲ့သူ အားကိုးပြီး လျှောက်ပေါ့၊ ကျောင်းနဲ့အိမ်က ဘယ်လောက် ဝေးလို့ လဲ"

ဦးပန်းအေးက "ဟင်း"ခနဲ နေအောင် သက်ပျင်းချလိုက်မိ၏ ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်တူသော ဦးလေးပန်းအေးကို မောင်က နှစ်သိမ့် လိုက်ပါသည်။

"ရပါတယ် ဦးလေးရယ် မောင် ကားနဲ့သွားတုန်းက လမ်းတွေ ကို မှတ်ထားရင်း မှတ်မိနေပါပြီ၊ ဦးလေးတို့ သွားပါ၊ မောင့်ဘာသာ လမ်းလျှောက်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ တောမှာဆိုရင်လည်း အမေ နေမကောင်း လို့ရှိရင် မောင် ဟိုဘက်ရွာမှာ ဆေးသွား သွားဝယ်ပေးရတာ အဝေးကြီး ပါ၊ ဒါတွေကို မောင် မမူပါဘူး၊ မောင် လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးလေးတို့ မသွားသေးရင် မောင် အရင်သွားပြီနော်"

"မောင် ဖြစ်ပါ့မလား ကလေးရယ်"

ဦးလေးပန်းအေးက စိတ်မချစွာ လှမ်းမေးပြန်သည်။

"ဖြစ်ပါတယ် ဦးလေးရာ စိတ်ချ"

မောင်က ပြောရင်း ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လိုက်၏ ။

"ဟေ့ ဟေ့ ဒီမှာ ခဏနေဦး"

မြတ်ပန်းတော်ဝင် လှမ်းခေါ်လိုက်တာကြောင့် ဦးလေး ပန်းအေး မှာ ကားပေါ်တင်ခေါ်တော့မည်ဟု ထင်ကာ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ လှမ်း လက်စ ခြေလှမ်းတို့က နောက်သို့ ပြန်ရောက်လာရ၏ ။

"မြတ်ပန်းတော်ဝင် ဘာပြောမလို့လဲ"

"နင် သေချာမှတ်ထား၊ ဒယ်ဒီ မေးလို့ရှိရင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဦးလေး ပန်းအေးကိုလည်း ပြောထားဦးမယ်၊ ဒယ်ဒီကို ဘာမှ သွားမပြော ပါနဲ့"

ဦးလေး ပန်းအေးမှာ အထင်နဲ့အမြင် လွဲသွားရတာ ကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရင်း မြတ်ပန်းတော်ဝင်၏ စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

"ကဲ ဦးလေးပန်းအေး မောင်းတော့"

ကားလေးက မောင့်ရှေ့မှာတင် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့ သည်။ မောင့်မှာ ကားလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏ ။ ဖြည်းညင်းသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်

မောင့်ဘဝလေးကို တွေးရင်း လျှောက်လှမ်းနေမိတော့ သည်။

နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ လောက်တောင် မာနတွေ ကြီးနေရတာလဲ
မြတ်ပန်းတော်ဝင်ရယ်။

နင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အရာမှန်သမျှကို မောင် လုမယူပါဘူး၊ မြတ်ပန်းတော်ဝင်
ဘယ်တော့မှ မယူပါဘူး။

မောင့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင် အန်ကယ် ဦးဝေလင်းကို မောင် တစ်နေ့
ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှာပါ။ မောင် ဒီမှာ လာနေတာ မောင် ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ချင်တာ
တစ်ခုတည်းရယ်ပါ မြတ်ပန်းတော်ဝင်ရယ်။

*

မောင်က လက်မှနာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ လိုတော့၏ ။ သွားပြီ။ မောင် ဒီနေ့တော့
ကျောင်းနောက်ကျပြီ။

ခြေလှမ်းတို့ကိုလည်း မြန်သထက်မြန်အောင် လျှောက်နေလိုက် ရ၏ ။
ကားနဲ့သွားခဲ့တုန်းက လမ်းတွေသေချာ မှတ်ထားခဲ့တာကြောင့် မောင် လမ်းတွေကို
ဇေဇေဝါ မဖြစ်ခဲ့။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ကျောင်းတံခါးပင် ပိတ်နေ ပြီ။
ကျောင်းစောင့်ကြီးက မောင့်အနား ရောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ဖြင့်

"ကလေး နောက်ကျလှချည်လား၊ ကျောင်းတောင် တက်နေ ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကဲ ကဲ အတန်းထဲကို မြန်မြန်သွား ကလေး"

မောင် အတန်းဝသို့ရောက်တော့ ဆရာမ၏ မျက်လုံးတွေက
မောင့်ဆီရောက်လာပြီး တစ်တန်းလုံး၏ မျက်လုံးများကပါ မောင့်ဆီသို့
ကျရောက်လာခဲ့ရ၏။

"ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ"

ဆရာမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေရတာ လဲ ချစ်သောမောင်"

မောင်၏ မျက်လုံးများက မြတ်ပန်းတော်ဝင် ရှိရာသို့ ရောက် သွားမိသလို
မြတ်ပန်းတော်ဝင် မျက်ဝန်းများကလည်း မောင့်ဆီသို့ တန်း တန်းမတ်မတ်
ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ မောင်က ခေါင်းကို ငုံ့ချ လိုက်တော့သည်။

"ချစ်သောမောင် ဆရာမ မေးတာ ဘာဖြစ်လို့ မဖြေတာလဲ"

"ဟို ဟို မောင် ဒေါ်လေးကို ကူလုပ်ပေးရင်း နောက်ကျသွား တာပါ"

"အိမ်မှာ ကူလုပ်ပေးတာလည်း လုပ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းချိန် ကိုတော့
လေးစားရမှာပေါ့ ချစ်သောမောင်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ မောင် နောက်ရက်တွေ နောက်မကျ
စေရပါဘူး"

မောင်က လက်ကလေးပိုက်ပြီး ဆရာမကို တောင်းပန်လိုက် သည်။

"ကဲ ချစ်သောမောင်၊ ဆရာမတို့ ကျောင်းက စည်းကမ်းချက် ကို
သိပြီးသားနော်၊ မင်း ကျောင်းနောက်ကျတဲ့အတွက် ခုံပေါ်တက် မတ်တပ်ရပ်ပြီး
နေရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ"

ကျောင်းစည်းကမ်းကို မောင် သိထားပါသည်။ ဒီနေ့ ကျိန်းသေ
အပြစ်ပေးခံရတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း မောင် နားလည်၏။ ဆရာမ ပေးသော
အပြစ်ကို မောင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူရင်း တစ်ချိန်လုံး မတ်တပ်ရပ်ကာ
နေပေးခဲ့ရသည်။

မောင် ဒီလို အပြစ်ပေးခံရလို့ မင်း ကျေနပ်တယ်မလား
မြတ်ပန်းတော်ဝင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ရင်ထဲမှာ မောင့်အပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေက
ဖွဲ့တည်နေဦးမယ်ဆိုတာတော့ မောင် နားလည်ပါတယ်။

ထိုနေ့က မောင် တစ်ယောက် အသွားအပြန် လျှောက်ခဲ့ရသော
ခြေထောက်တွေ၊ တစ်ချိန်လုံးလည်း ဒဏ်ပေးခံလိုက်ရတာ ကြောင့် အိမ်
ပြန်ရောက်သည်နှင့် မောင် အခန်းလေးထဲ တန်းဝင်ကာ နာကျင်ကိုက်ခဲ နေသော
ခြေထောက်တွေကြောင့် ပစ်လွဲချလိုက်မိတော့သည်။

*